

Václav Čtvrtek

O KAČENCE A TLUSTÉM DĚDEČKOVÍ

ilustrovala Galina Miklínová

Albatros

O Kačence a tlustém dědečkovi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Václav Čtvrtek
O Kačence a tlustém dědečkovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

O KAČENCE A TLUSTÉM DĚDEČKOVÍ

Václav Čtvrtek

JAK TO KAČENKA I TLUSTÝ DĚDEČEK OBA SPLETLI

Kačenka si připravovala sváteční střívičky, protože zítra půjde poprvé sama do školy. Tlustý dědeček seděl v houpací židli.

„Nač myslíš, dědečku?“ povídá Kačenka.

„Ale tak jsem si vzpomněl,“ povídá tlustý dědeček, „jak jsem šel poprvé do školy, jak jsem se tam vůbec nedostal a jak jsem přišel s brekem zpátky domů k mamince.“

Kačenka vzala střívičky za tkaničky a přišla s nimi k tlustému dědečkovi.

„Tak mi o tom vypravuj.“

„Měl jsem tenkrát taky nové boty,“ začal tlustý dědeček. „Šel jsem v nich do školy, boty se leskly a já měl starost, abych si je v trávě neurousal. Někdo mi řekl, že školník prohlídí boty, a kdo je má umazané, toho prý nepustí do školy. Šel jsem moc opatrně, vyhnul jsem se každé loužičce a každou chvíli jsem se zastavil, abych si přešetřil boty kapesníkem.“

„To se tenkrát smělo?“ povídá Kačenka.

„Ne, to se už tenkrát nesmělo,“ odpověděl tlustý dědeček. „A zdržel jsem se těmi starostmi o boty tolik, že když jsem došel ke škole, bylo už na chodníku před ní prázdné. Vzal jsem za kliku, ale školní vrata byla zamčená na klíč.“

„A byl tam zvonek,“ řekla Kačenka.

„Jenže na ten já nedosáhl,“ povídá tlustý dědeček. „Na dveřích se dokonce bělala papírová tabulka připíchnutá čtyřmi napínáčky a na ní nějaká písmena. Ale copak já uměl číst? Stál jsem u dveří a díval jsem se na kliku.“

„A brečel jsi,“ poznamenala Kačenka.

„No, brečel jsem,“ řekl tlustý dědeček. „Za chvíli mi poklepal na rameno takový strašně hubený pán. Proč nejdeš dovnitř, povídá. Protože je zamčeno, povídám. Kdybys radši nebrečel a přečetl si, co je napsáno tuhle na té tabulce na dveřích, povídá ten hubený pán. Když já ale neumím číst, povídám. Tak já ti to přečtu, nabídl se hubený pán, poslouchej. Je-li zavřen hlavní vchod do školy, vejděte dveřmi na východní straně budovy. Tak mi to přečetl a odešel. Jenže já nevěděl, ani co je to východní strana, ani co je to budova. A co bys teď dělala ty, Kačenko?“

„Já bych si tam klidně někde sedla,“ smála se Kačenka, „a počkala bych, až začne vycházet slunce. A tou stranou bych přišla do školy.“

„Jenže takhle chytrý já jsem nebyl,“ povídá vážně tlustý dědeček. „A taky slunce už dávno vyšlo a byl bych tam musel

sedět až do druhého dne. A ubrečený jsem byl, a kdo je ubrečený, ten vidí všude samá sluníčka. Utíkal jsem rovnou domů k mamince."

„K naší?“ zeptala se Kačenka.

„Ne, má maminka byla prababička,“ povídá tlustý dědeček.

Kačenka vytáhla střevíčky zpod houpací židle, kývala s nimi na tkaničkách a řekla:

„Tohle by se mi nikdy nemohlo stát.“

„A umíš číst? A víš, co je to východní strana budovy?“

„Ne, ale stejně by se mi to nemohlo stát.“

Druhý den šla Kačenka poprvé sama do školy. Kráčela po chodníku, na střevíčky se ani nepodívala, aby nepřišla pozdě jako tlustý dědeček. A šla pořád rychleji a skákala přes kaluže, jen aby jí nezavřeli školu, jen aby přišla včas. Letěla rychle, jen aby už byla ve třídě. Už běží ulicí, kde stojí škola, přeběhla po betonovém chodníčku přes zahrádku a stiskla kliku u vrat. Vběhla do chodby. A v té chodbě stál člověk v bílém plášti.

„Já jsem mnohem chytřejší než náš děda,“ povídá mu udýchaná Kačenka. „Už jsem tu.“

Člověk v bílém plášti se podíval na hodinky.

„No, jsi tu pořádně brzy. A proč jsi nepřišla předem?“

„Protože jsem mnohem chytřejší než náš děda a asi jsem přišla dveřmi na východní straně budovy.“

„Ty toho splácáš, vid'?" povídá člověk v bílém plášti a vzal Kačenku za ruku a vede ji do jedněch dveří. „Tuhle pojď se mnou a tuhle si sedni.“ Posadil Kačenku do krásné bílé židle.

Kačenka se rozhlídla.

„A kde tu máte tabuli?"

„Nač tabuli?" řekl člověk v bílém plášti.

„No přece na psaní. A proč jsou tu židle jen pro čtyři žáky?"

„Pro slepičí kvoč," povídá člověk v bílém plášti. „Radši mi řekni, jak chceš ostříhat.“

„Já nechci ostříhat, já vůbec nechci ostříhat," řekla Kačenka. „Vy nejste školník?"

„Ne," povídá tiše člověk v bílém plášti.

„Ani učitel?" zeptala se tiše Kačenka.

„Ne, já jsem holič," odpověděl člověk v bílém plášti. „A jestli jsi chtěla do školy, tak jsi pěkná káča, protože škola je o dům vedle.“

Když vyšla Kačenka z holičství, bylo už na chodníku před školou prázdnou.

„Jé," polekala se Kačenka. „Teď se mi to stalo jako dědovi!"

A všechno bylo úplně stejně tak, jak se to stalo tlustému dědečkovi. I na dveřích se tam bělala tabulka připíchnutá čtyřmi napínáčky a na ní nějaká písmena.

„Jej,“ polekala se Kačenka.

A od rohu už přichází velmi hubený pán. Zastavil se u Kačenky. Ta se honem postavila před tabulku na vratech a jako si začala hodně nahlas číst:

„Je-li zavřen hlavní vchod do školy, vejděte dveřmi na východní straně budovy.“

A pak velmi hubeného pána poprosila:

„Prosím vás, pane, ukázal byste mi dveře na východní straně budovy?“

Velmi hubený pán se na Kačenku divně podíval.

„Tahle škola má jen jedny dveře,“ povídá. „A na té tabulce je napsáno Otřete si dobře obuv.“

Potom vzal za kliku, dveře do školy se otevřely a velmi hubený pán v nich zmizel.

Kačenka za ním zavolala:

„Aspoň ale nebrečím jako náš dědeček.“

A hned si připadala mnohem silnější a měla dobrou náladu. Stiskla kliku a taky vešla do školy. Šla kousek rovně, pak po nějakých schodech kousek dolů, říkala si, tahle cesta jistě vede rovnou do první třídy. Došla k nějakým dveřím a otevřela je a povídá:

„Dobrý den.“

Někdo jí tichoučce odpověděl:

„ - - en.“

Byla to ozvěna. Jinak za dveřmi leželo jen uhlí a brambory.

Kačenka se rozběhla zpátky po schodech a chodbou a otevřela další dveře.

„Dobrý den.“

„Ve školní kuchyni nemáš co dělat,“ povídá jí tlustá bílá paní.

A veliký kotel, kde se něco vařilo, na Kačenku udělal:

„Baf, baf!“

Kačenka utíká po schodech nahoru. Zaťukala a vletěla do nějakých dveří. Naproti jí jde huňatý medvěd. Po větvích skáče veverka s kunou a v hnízdech sedí ptáci.

„Jé,“ lekla se Kačenka.

Z kouta jí povídá nějaká paní v zeleném plášti:

„Co je to za pozdrav, jé? A toho medvěda se neboj, ten je jen na obrázku.“

Kačenka utíká chodbou. Vběhla do veliké síně – a nikdo tam. Jen uprostřed nějaká slečna skáče přes švihadlo a volá na Kačenku:

„Co-pak tu chceš v tě-lo-cvič-ně, máš být ve tří-dě.“

Kačenka zas utíká. Otevřela nějaké dveře. Za dveřmi stojí několik řad lavic. V lavicích sedí děti. Je tam černá tabule. U stolku stojí učitelka. Ve třetí lavici na kraji je jedno volné místo.

Udýchaná Kačenka jde k tomu volnému místu a říká si nahlas:

„Přece jen jsem chytřejší, než byl náš děda. Už jsem tady.“